

Палата-та ся яви всички освѣтлена. Художественни-те освѣтленія, музика-та, и все друго предизвѣстываха едно торжество но това преобращеніе не смути Добра отъ свое-то дѣло: она ся упражняваше въ да исцѣли и въздыгне своего возлюбленнаго звѣря, на кого бѣдствието много я бѣ улашило. О колко ся удиви! звѣрь стана неявенъ, и виде предъ себе си одного княза по красенъ отъ Любовь-та, кой я възблагодаряваше понеже е совершилъ чрезъ нея свое магичесваніе (чародѣніе). Ако той князь бѣ достойнъ за нейно-то вниманіе, она обаче не можн да не го попита що стана оный звѣрь? Гледашъ го предъ тебе, рече онъ; една лукава орисница мя осуди да останемъ подъ образа на звѣря, дондеже една благообразна мома щепе да мя пріемне за свой мужъ, и тая орисница мя забраняше да покажемъ остроуміе-то си. Коя друга убо щепе да ся умилосерди на окаянно-то мое состояніе? и явно и че и ако быхъ ти дарилъ и тая царска-та діадима, не щѣхъ да можемъ да исполнимъ долга си. Добра като ся удивляваше за преображеніе-то на звѣря си, подаде десницата си на княза, и отидоха оба въ Палата-та,